

ORIGINAL ARTICLE



MJSSH
Muallim Journal of
Social Science and Humanities

மதுரைக்காஞ்சியில் மரபுப்பெயர்கள்

[MADURAI KAANCHIYIL MARABUPPEYARKAL]

TRADITIONAL NOUNS IS MADURAI KAANCHI

ரா.பிரேமா¹ / R.Prema¹

¹முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, இந்தியா / Doctoral Candidate, International Institute of Tamil Studies, Chennai, India.

Email: prema.queenmarys@gmail.com

DOI: <https://doi.org/10.33306/mjssh/56>

ஆய்வுச் சாரம்

தொல்காப்பிய மரபியலில் கூறியுள்ள விலங்கின மரபுப்பெயர்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு மதுரைக்காஞ்சியில் அம்மரபுப் பெயர்கள் எவ்வாறு இடம்பெற்றுள்ளன என்பதையும் அம்மரபுப் பெயர்கள் மூலத்திற்கும் உரைக்கும் எவ்வகையில் மாற்றமடைந்துள்ளன என்பதையும் ஆராய்ந்து இக்காலச்சூழலில் மரபுப்பெயர்கள் பல வழக்கிழந்து மறக்கப்படும் நிலையில் உள்ளது. ஆதலால் அவற்றை இனம் கண்டு விளக்குவதாக இக்கட்டுரை அமைந்துள்ளது. அவ்வகையில் களிற்று, இரலை, உம்பல், பிணை, பிடி, மா, கேழல், யானை, புலி, குதிரை போன்றவற்றின் மரபுப்பெயர்கள் இக்கட்டுரையில் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

கருச்சொற்கள் : மதுரைக்காஞ்சி, மரபுப்பெயர்கள், தொல்காப்பியம்

Abstract

Animal traditions is one of the main element in “Tolkappiyam” which largely emphasized in “Mathuraikanji”. This continually expand the origin whereby the origin and context of animal traditions are actively used in “Tolkappiyam”. However, the usage of animal traditions slowly decline and neglected in the context of today. Therefore, this paper will discuss the transformations of animal traditions which mainly discuss about, “Kaliru”, “Umbai”, “Iralai”, “Pinai”, “Pidi”, “Maa”, “kezhal”, “Yaana”, “Puli” and “Kuthirai”.

Keywords: Traditional nouns, Madurai Kaanchi, Tolkappiyam

This article is licensed under a Creative Commons Attribution-Non Commercial 4.0 International License



Received 17th October 2019, revised 20th November 2019, accepted 10th December 2019

முன்னுரை

“சங்க நூல்களில் முப்பத்தைந்து விலங்குகளைப் பற்றிய செய்திகள் காணப்படுகின்றன என பி.எல்.சாமி சங்க இலக்கியத்தில் விலங்கின விளக்கம் (1970)¹ என்ற தமது நூலில் குறிப்பிடுகிறார்”. ஆனால் தொல்காப்பிய மரபியலில் அவ்விலங்கிற்கு பால் இன அடிப்படையிலும் பொதுப் பெயர் அடிப்படையிலும் பல பெயர்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். உதாரணமாகக் குரங்கு என்ற விலங்கிற்குக் குரங்கு என்ற பொதுப் பெயரும் மந்தி, கடுவன், முசு, ஊகம் என பால் இனப் பெயரும் குட்டி, குருளை, குழவி என அதன் இளமைப் பெயரும் பகுத்துக் கூறியுள்ளார். அவ்வகையில் பார்க்கும் போது அவ்விலங்குகளுக்குப் பழங்காலம் தொட்டு இக்காலம் வரையிலும் அதே பெயர்கள் தான் பயன்படுத்துகின்றனவா, இல்லை வழக்கிழந்த பெயர்களாக இருக்கின்றனவா என்பதை ஆராய்ந்து மதுரைக்காஞ்சியில் இவ்விலங்கினப் பெயர்கள் எவ்வாறு வழங்கப்பட்டுள்ளன என்பதையும் இம்மரபுப்பெயர்கள் இப்பொழுது எந்நிலையில் பயன்படுத்தப்படுகின்றன என்பதையும் ஆராய்ந்து விளக்கும் விதமாக இக்கட்டுரை அமைந்துள்ளது.

ஆண்பாற்பெயர்

களிறு

தொல்காப்பிய மரபியலில் களிறு என்ற சொல் ஆண் யானையைக் குறிக்கும் சொல்லாகப் கூறப்பட்டுள்ளது. இக்களிறு என்ற பெயர் மதுரைக்காஞ்சியில் பதிமூன்று இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. அதனை

“ஒங்குநிலை வயக்களிறு” (ம.கா.15)

“பிணக்கோட்ட களிற்றுக்குழம்பின்” (ம.கா.24)

“இலங்கு மருப்பிற் களிறு கொடுத்தும்” (ம.கா.103)

“களிறுமாய் செருந்தியொடு கண்பமன் றூர்தர” (ம.கா.172)

(ம.கா.179, 219, 242, 247, 597, 643, 659, 676, 75) என வரும் பாடலடிகள் வாயிலாக அறியமுடிகிறது. ஆனால் இக்காலத்தில் ஆண்யானை என்றே அழைக்கின்றனர். அதன் சிறப்புப் பெயரைக் (களிறு) மக்கள் பயன்படுத்துவதில்லை.

கேழல்

தொல்காப்பிய மரபியலில் பன்றி எனும் ஆண்பாற் பெயருக்கு கேழல், ஏறு, ஒருத்தல், என வகுத்துள்ளது (நூற்பா.36: வெள்ளைவாரணார், 2014)². அவ்வடிப்படையில் பார்க்கும்பொழுது மதுரைக்காஞ்சியில் மூன்று இடங்களில் பன்றிக்குரிய ஆண்பெயராக இடம்பெற்றுள்ளன என்பதை,

“பன்மயிர்ப் பிணவொடு கேழல் உகள” (மா.கா.174)

“வீழ்முகக் கேழல் அட்ட பூசல்” (மா.கா.295)

“நறும்பூக் கொய்யும் பூசல் இருங்கேழ்” (மா.கா.297)

என வரும் பாடல்களின் வழி அறியமுடிகிறது. மேலும் கேழல் என்ற சொல் பன்றி, யானையைக் குறிக்கும் பெயராகக் கொள்ளப்படுவது ஒருங்கிணைந்த பண்பினை வைத்துதான். காரணம் இரண்டும் தன் தந்தத்தால் தான் குழியைத் தோண்டி உணவுகளை அகழ்த்தும் பண்பினையுடையது. இதனால் இப்பெயர் பெற்றிருக்கலாம். ஆனால், இக்காலத்தில் பன்றி என்பது பொதுப் பெயராகத்தான் உள்ளது.

இரலை

மரபியலில் இரலை என்ற ஆண்பால் பெயர் மானின் ஆண்பால் பெயராக வகுத்துள்ளது (நூற்பா.46: வெள்ளைவாரணார், 2014)². இந்த இரலை மானில் நெளவி (நவ்வி) என்ற மானின் பெயரும் அடங்கும். நெளவி என்ற பெயர் மதுரைக்காஞ்சியில் ஓரிடத்தில் மட்டுமே வருகின்றது. அதனை

“பெருங்கவின் பெற்ற சிறுதலை நெளவி” (ம.கா.275)

என்ற பாடல்களின் வழி அறியமுடிகிறது. இக்காலச்சூழலில் இரலை என்ற சொல் ஏட்டளவில் மட்டும் தான் இருக்கிறது. ஆனால் மக்கள் பயன்படுத்தும் சொல் மான் என்ற சொல் மட்டும் தான், கலைமான் புள்ளி மான், என அதன் உருவ அடிடைப்படையில் தான் அதன் பெயர் அழைக்கப்படுகிறது.

உம்பல்

உம்பல் என்ற இப்பெயர், வழித்தோன்றல், ஆண் விலங்கு, குலம், குடி, என பல பெயராக அகராதிகளில் பொருள் உரைக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால், இப்பெயர் யானைக்குரிய ஆண்பால் பெயராகக் மதுரைக்காஞ்சியில் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. அது

“பொலந்தார் மார்பி னெடியோன் உம்பல்” (ம.கா.61)

என்ற அடியின் மூலம் உணர முடிகிறது. உம்பல் என்ற சொல் யானைக்குத்தான் வழங்கப்படுக்கிறது என்பதை அறிஞர் பெருமக்களும் ஆய்வாளர்களும் மட்டுமே அறிந்து கொள்ளும் சொல்லாக இருக்கின்றது. ஆனால், இக்கால மக்களுக்கு அவை பற்றின தெளிவு இல்லை என்பதுதான் உண்மை.

பெண்பால் பெயர்

பிணை

மரபியலில் பிணை என்ற பெண்பால் பெயர் புல்வாய் உயிர்கள் அனைத்திற்கும் உறிய சொல்லாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. அதனடிப்படையில் மதுரைக்காஞ்சியில் பெண்மானுக்கும் பெண்பன்றிக்கும் உரிய பெயராக ஓரிடத்தில் இடம் பெற்றிருப்பதை,

“பன்மயிர்ப் பிணவொடு கேழல் உகள” (ம.கா.174)

“மடக்கட் பிணையொடு மறுகுவன உகளச்” (ம.கா.276)

என மூலப் பாடலில் பெண்விலங்குப் பெயராகக் கூறப்படுகிறது. உரையாசிரியர் விளக்கத்தில் பிணை என்ற பெயர் தனித்தனி விலங்கிற்குரிய பெயராகக் குறிப்பிடுகின்றார். இப்பெயரினை உரையாசிரியரின் விளக்கத்தைக் கொண்டுதான் வேறுபடுத்த முடிகிறது.

பிடி

பிடி என்னும் பெயர் யானையினத்துக்குரிய பெண்பால் பெயராக மரபியலில் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகிறார். பெண்யானைக்குரிய பிடி என்ற சிறப்புப் பெயரை முன்னெடுத்து மொழிந்துள்ளார் (நூற்பா.52: வெள்ளைவாரணார், 2014)². பிடி என்னும் பெயர் மதுரைக்காஞ்சியில் ஓர் இடத்தில் மட்டுமே இடம் பெற்றுள்ளது. அது

“பிடிபுணர் பெருங்களிர் முழங்க முழுவலிக்” (ம.கா.676)

என வரும் இப்பாடல் அடிகள் மூலம் அறியலாம். ஆனால், இக்காலத்தில் பிடி என்ற சொல்லை கைபிடி, புத்தகத்தைப் பிடி, என வினைப்பெயராகவும் உருவப் பெயராகவும் பேச்சு வழக்கில் பயன்படுத்துகின்றனர்.

மந்தி

பெண்பால் குரங்கிற்கு மந்தி என்ற சிறப்புப் பெயரைத் தொல்காப்பியர் மரபியலில் குறிப்பிடுகிறார். மந்தி என்ற பெயர் மதுரைக்காஞ்சியில் ஓரிடத்தில் மட்டுமே இடம்பெற்றுள்ளது.

“மந்தியாட மாவிசம் புகுந்து” (ம.கா.534)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றது. ஆனால் இன்றைய சூழலில் மக்கள் பொதுவான பெயரான குரங்கு என்றப் பெயரை மட்டுமே வழக்கத்தில் கொண்டு, பெண் குரங்கு ஆண் குரங்கு, குட்டிக் குரங்கு என பிரித்து அழைக்கும் பெயராகப் பேச்சு வழக்கில் இடம்பெறுகின்றது.

பொதுப்பெயர்

மா

பொதுவாக மாவென்பது நாற்கால் விலங்கிற்குரிய பெயராகவும் ஐந்தறிவு கொண்ட உயிர்களுக்குரிய பெயராகவும் மரபியலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது (நூற்பா.32: வெள்ளைவாரணார், 2014)². ஆனால், மா என்னும் பொதுப் பெயர் மதுரைக்காஞ்சியில் மூன்று இடங்களில் குதிரைக்குரியப் பெயராகவும் ஒரிடத்தில் பசுவிற்குரிய பெயராகவும் பயன்படுத்தியுள்ளனர்

“மாவெடுத்த மலி குரு உத்துகள்” (ம.கா49)

“தேரோடு மாசிதறிச்” (ம.கா.224)

“ஆமா கடியுங் கானவர் பூசல்” (ம.கா293)

“மாதாங் கெறுழ்த்தோள் மறவர்த் தம்மின்” (ம.கா729)

என வரும் இப்பாடல் அடிகளில் முன்னும் பின்னும் வரும் வரிகளை வைத்துதான் இப்பெயரினைப் பகுக்க முடிகிறது. மேலும் உரைகளில் உள்ள விளக்கத்தின் அடிப்படையிலும் பொருள் கொள்ள முடிகிறது. ஒருசொல் குறித்த பல் பொருள் அடிப்படையில் மா என்பது வண்டிற்கும், மாமரத்திற்கும் குறிப்பிடும் சொல்லாகவும் பயன்படுகிறது (பரிமணம், 2013)³. ஆனால், இன்றையச் சூழலில் மா என்றால் மாமரம் தான் நினைவில் வரும் பெயராகவும் மக்கள் அதிகம் பயன்படுத்தும் சொல்லாகவும் இருக்கின்றது.

புலி

தொல்காப்பிய மரபியலில் ஒருத்தல் போத்து என புலியின் ஆண்பால் பெயராக வரையறுத்துள்ளது. ஆனால், அம்மரபு அடிப்படையில் இல்லாமல் புலி என்றச் சொல் பொதுப்பெயராக மதுரைக்காஞ்சியில் மூன்று இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளது. அவை

“ஏறடு வயப்புலிப் பூசலோ டனைத்தும்” (ம.கா298)

“வயக்களிறு பார்க்கும் வயப்புலி போலக்” (ம.கா.643)

“கூட்டுறை வயமாப் புலியொடு குழும” (ம.கா.677)

என வரும் பாடலடிகளின் வழி அறியமுடிகிறது. மூலத்தில் புலிக்குரிய பொதுவான பெயராகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இப்புலியின் மற்றொரு பெயர் வேங்கை இவ்வேங்கையின் தன்மையை வேங்கை மரத்தோடு ஒப்பிடப்பட்டுள்ளது. வேங்கை என்பது ஒரு வகை மரத்தின் பெயரைக் குறிக்கும். இதன் மஞ்சள் நிறப்பூக்கள் புலியின் தோல் நிறத்திற்கு உவமையாகச் சங்க இலக்கியத்தில் கூறப்படுகிறது. இப்புலியின் பெயர் இக்காலத்திலும் புலி என்ற பொதுப் பெயராகத்தான் மக்கள் பயன்படுத்துகின்றன.

யானை

களிறு, பிடி, என அதன் பால் இனப்பெயராக இல்லாமல் யானை என்ற பொதுப் பெயராகவும் இம்மதுரைக்காஞ்சியில் இடம் பெற்றுள்ளது. இப்பொதுப்பெயர் எட்டு இடங்களில் வருகின்றது என்பதனை

“வினைநவின்ற பேர்யானை” (ம.கா.47)

“நிழத்த யானை மேய்புலம் படரக்” (ம.கா.303)

“அண்ணல் யானை அடுபோர் வேந்தர்” (ம.கா.348)

(ம.கா.383, 688, 735, 744, 761) என வரும் பாடலடிகள் வாயிலாக அறிய முடிகிறது. பெரும்பாலும் இப்பெயர்கள் பண்பு அடிப்படையிலும் குணத்தின் அடிப்படையிலும் பேசப்படுகிறது. இக்காலச்சூழலிலும் யானை என்ற பெயரைக் குறிக்கும் பொதுவான சொல்லாகப் பயன்படுத்துகின்றனர்.

குதிரை

தொல்காப்பிய மரபியலில் சேவல் பெட்டை என்ற பெயர் ஆண், பெண் குதிரையைக் குறிக்கும் பெயராக வரையறுத்துள்ளது. ஆனால், மதுரைக்காஞ்சியில் இன அடிப்படையில் எதுவும் குறிப்பிடவில்லை. பொதுபெயரான பரி, புரவி, என்ற அடிப்படையில் இடம்பெற்றுள்ளது. அவை,

“வாம்பரிய கடுந்திண்டேர்” (ம.கா.51)

“பலபுரவி நீறுகைப்ப” (ம.கா.184)

“புணர்ந்துடன் கொணர்ந்த புரவியொடனைத்தும்” (ம.கா.323)

(ம.கா.391, 660, 689,) என வரும் பாடல் அடிகளில் வழி அறியலாம்.பரி என்றால் குதிரை என்ற பெயராகவும், விரைந்து செல் என்ற பொருண்மையிலும், புரவி என்பதற்குக் குதிரை எனவும் அக்குதிரையைக் கட்டும் இடத்தைக் குறிக்கும் சொல்லாகவும் சில அகராதிகள் குறிப்பிட்டுள்ளது. ஆனால், இக்காலத்தில் குதிரை என்ற சொல் பொதுப் பெயராகத்தான் பயன்படுகிறது.

முடிவுரை

தொல்காப்பிய மரபியலில் கூறப்பட்டுள்ள இம்மரபுப் பெயர்கள் மதுரைக்காஞ்சியில் முழுமையாக இடம்பெறவில்லை. ஒரு சில பெயர்கள் நேரடியாகவும் உவமையாகவும் காணப்படுகிறது. ஆதலால், இம்மரபுப் பெயர்களை அணுகுவதில் சில சிக்கல்கள் உள்ளன. ஏனெனில், பிற்காலத்தில் உரையெழுதிய உரையாசிரியர்கள் சில இடங்களில் மூலத்தில் உள்ள பெயர்களை அப்படியே தம் உரையில் பயன்படுத்தியுள்ளன. இதனால், அதன் பொருளை விளக்கிக் கொள்வது கடினமாகிறது. இவ்வாறு இடர் ஏற்படும் சூழலில் அதன் பாடல் வரிகளில் முன்பும் பின்பும் வரும் சொற்கள் அடிப்படையில் பார்த்துத் தெளிவடைய முடிகிறது. மேலும் இக்காலச்சூழலில் இம்மரபுப் பெயர்கள் பொதுவான ஒரே பெயர் சொல்லாகத்தான் பயன்படுகின்றன.

உதாரணமாகக் களிறு, பிடி, வேழம், கேழல் என யானைக்குப் பலப்பெயர்கள் அக்காலக்கட்டத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஆனால், இன்று யானை என்ற சொல் பெண்யானை ஆண்யானையைக் குறிக்கும் பொதுச்சொல்லாகப் பயன்படுத்துகின்றனர். ஆதலால் இப்பெயர்கள் வழக்கிழந்து, மறக்கப்படும் அவலம் ஏற்படுகிறது. எனவே, ஆய்வாளர்களும் அறிஞர் பெருமக்களும் மரபுப் பெயர்களின் மீது கவனம் வைத்து அடுத்த தலைமுறைக்கு இப்பெயர்களைக் கொண்டு செல்ல வேண்டும். பேச்சு வழக்காகக் கொண்டு வர முடியவில்லை என்றாலும் ஏட்டில் உள்ள சொற்களையாவது தொகுத்து ஆவணப்படுத்தி பாதுகாக்க வேண்டும்.

துணைநூற்பட்டியல் :

1. Saamy, P. S. (1970). *Fauna interpretation in Sangam Literature (சங்க இலக்கியத்தில் விலங்கின விளக்கம்)*. Tirunelveli: Tirunelveli South Indian Vegetarian Philosophy Association.
2. Vellaivanar. (2014). *Tholkappiya porulatigaram – marabiyal (தொல்காப்பிய பொருளதிகாரம் – மரபியல்)*. Chennai: Maanavar Publications.
3. Parimanam, A. M. (2013). *Repository Literature of Sangam Volume 6 (சங்க இலக்கியப் பொருட் களஞ்சியம் தொகுதி 6)*. Thanjavur: Tamil University.
4. Ganesh Iyer. (2007). *Tholkappiya porulatigaram (தொல்காப்பிய பொருளதிகாரம்)*. Chennai: International Tamil Research Institute.
5. Somasundaranar, P. V. (1996). *Pattuppattu sources and texts – Part two (பத்துப்பாட்டு மூலமும் உரையும் - இரண்டாம் பகுதி)*. Tirunelveli: Tirunelveli South Indian Saivasittantha Corporation.
6. Mathaiyen, P. (2007). *Terminology of Sangam Literature (சங்க இலக்கிய சொல்லடைவு)*. Thanjavur: Tamil University.
7. Subramanian, C. (2013). *Repository literature of Sangam (சங்க இலக்கியப் பொருட் களஞ்சியம்)*. Thanjavur: Tamil University.